

Begyndelse og noget lidt, der foreslaas, og hvis det er muligt at holde sig dertil og ikke gaa videre, kan det være, at det ogsaa er den rette Vej at gaa, skønt jeg ikke er sikker derpaa. Men jeg er som sagt bange for, at det vil ende med, at vi saa Statsmosebrug, ligesom vi nu have et Statsstovbrug, og det er vist, at vort Statsstovbrug gør os ikke fede. Det kommer da an paa, om det ikke vilde være nok saa praktisk, om man lod det danske Hedeselskab gaa i Spidien for disse Undersøgelses og saa gav Understøttelsen til Selskabet. Vi maa jo huske paa, at det danske Hedeselskab har gennem sit energiske og dygtige Arbejde i en Arrække skaffet sig den store Sympati og Velvilje i Befolkningen, som er nødvendig for, at der kan udrettes noget, og det er derfor meget tvivlsomt, om man gør ret i her at gaa uden om Hedeselskabet — det er i Virkeligheden det, man gør — og selv optage denne Sag. Man kunde jo ogsaa gaa en anden Vej, idet man kunde vente, indtil der dannede sig en Mosebrugsforening, ligesom Hedeselskabet i sin Tid dannede sig, og saa lade Staten støtte en saadan Forening. Det er dog et stort Spørgsmaal, om vi ikke kom baade billigere og bedre afsted ved at gaa denne Vej, end ved at lade Staten alene optage Sagen. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, man kan tage op til Forhandling og Drøftelse, og ere Grundene stærkere for, at man lader Staten gøre det direkte, nu vel, saa kan man ogsaa gaa den Vej. Selve Sagen om de danske Mosers Opdyrkning er jo imidlertid af saa stor og almen-gyldig Interesse, at jeg heller ikke tvivler om, at den vil vække alles Opmærksomhed og Interesse her paa Rigsdagen.

Det var nu nogle af disse Forhold, nogle af de Maader, hvorpaa man gennem Finanslovarbejdet efter min Mening kan hjælpe til at lette Vilkårene for vort Erhvervsliv her i Landet. Jeg tror, at naar man gaar saadanne Veje og bruger de Midler, som man paa hvert Aars Finanslov har til disse eller lignende Formaal, hjælper man i Virkeligheden meget bedre til at fremme Erhvervslivets Udvikling og til at skaffe noget Velbære trindt omkring i Hjemmene, end man vilde hjælpe ved at uddele direkte Statsbidrag til Folk. Det bliver i Virkeligheden saa lidt, saa det ikke føles omkring i de Hjem, til hvilke man kommer med 1 eller $\frac{1}{2}$ Krone. Der er imidlertid endnu en Side af Finanslovsforslaget, som jeg maa omtale med et Par Ord, det er den militære Side. Den kommer ikke meget Erhvervslivet ved, og hvor den militære Side mødes med Erhvervslivet, gaar det gerne ud over det

sidste. Her paa det foreliggende Finanslovsforslag er der foreslaet betydelig større Militærudgifter bevilgede, end vi bevilgede paa Rigsdagen i Fjor. Der forlanges i et og alt i Aar paa Paragrafferne 22 og 23 og de to paagældende Afsnit af § 26 over 19 Mill., medens vi i Fjor fra Rigsdagens Side bevilgede 18 Mill.; der fordres altsaa over 1 Mill. Kr. mere i Aar. Nu vil maasse den ærede Krigsminister straks sige: ja, men husk paa Kasernerne, og dem husker jeg ogsaa paa. Disse Kaserner bleve bevilgede i Fjor, og de bleve bevilgede fra alle Sider, fordi vi fra alle Sider vare enige om, at de gamle Kaserner vare umulige, at det vilde være en Skandale at lade dem blive staaende i den Tilstand, hvori de stod, dels for Hestene, som skulle være derude og ikke mindst for det værnepligtige Mandskab. De bleve altsaa bevilgede i Fjor. Jeg arbejdede paa rette Tid og Sted for, at vi skulde have fordelt Summerne noget mere ligeligt, fordi jeg ikke holder af, at saadanne store Summer skulle ramme paa enkelte Aar; det holder let Forstyrrelse i Budgettet. Fra moderat Side og fra højre Side blev der imod gjort gældende, at vi kun skulde tage en lille Sum i Fjor og mere til næste Aar, og det gik igennem. Vi have her en Sum af 555,000 Kr. til disse Kaserner i Aar, og de skulle ud, det er jo fastsat ved Lov, og dem tager jeg ogsaa Hensyn til. Men selv om jeg tager Hensyn til dem, er der alligevel forlanat over 450,000 Kr. mere i Aar paa disse Budgetter end hidtil. Jeg synes, at det vilde have været rimeligt, om Ministeriet havde ræsonneret som saa: vi have dog kun omtrent de samme Indtægter Aar for Aar her i Landet, og vi have ogsaa væsentlig de samme Udgifter Aar for Aar her i Landet, det kan da ikke være rimeligt, at vi forlange meget større Summer et Aar end det foregaaende Aar til Militærvæsenet; det vil komme til at gaa ud over andre Forhold i Landet, som ogsaa have deres Berettigelse, selv om man ikke vil sige — og det vil man vel ikke fra Ministeriets Side — at de ere vigtigere. Jeg vilde derfor have tænkt mig, at Krigsministeriet i Aar paa § 26 vilde have forlangt mindre Summer end det foregaaende Aar, da vi have den store Udgift til Kasernen, som jo skal ud; men det er ikke Tilfældet, der er forlangt mere paa denne Paragraf, ikke at tale om, at der ogsaa er forlangt mere paa § 22, hvor vi jo et Par Aar have ventet paa Nedgang. Vi skulde jo have saadan en herlig Nedgang ved den Hærlov, vi fik, men vi komme stadig, synes det mig, til Opgang. Nedgangen kommer vel dog en Gang, den skulde